
Ο Μεταξάς των Άγγλων

Βρε, βρε, αυτός ο Μεταξάς… Παρά την ιδεολογική συγγένεια… πολέμησε τον Χίτλερ και παρά την ιδεολογική συγγένεια με τον Φράνκο …πούλησε όπλα στους Ισπανούς κομμουνιστές, μαζί με τον Μποδοσάκη για να ρίξουν τον ομοϊδεάτη του.

Ο Μεταξάς δεν έκρυψε ποτέ ότι δεν θα έκανε τίποτα χωρίς την έγκριση των Άγγλων …όπως λέμε Rothschild… δηλαδή.
Με λίγα λόγια …απ’ άκρη σ’ άκρη… ανήκομεν εις τη Δύσιν… Ό,τι και να ψηφίσομεν …άνθρωποι των Rothschild θα μας κυβερνούν εμάς τους καταραμένους Έλληνες.

> *>>>Ο δικτάτωρ Ιωάννης Μεταξάς, παρά την ιδεολογική του συγγένεια με τον Φράνκο, δεν δίστασε να πουλήσει πολεμοφόδια στους Δημοκρατικούς, σε μια εποχή που η χώρα μας είχε ανάγκη το ξένο συνάλλαγμα. Τη «δουλειά» ανέλαβε να διεκπεραιώσει ο πανέξυπνος επιχειρηματίας Μποδοσάκης (Πρόδρομος Αθανασιάδης) με την «Ελληνική Εταιρία Πυριτιδοποιείου και Καλυκοποιείου».<<<*

Μερικές λέξεις για τον Ισπανικό Εμφύλιο Πόλεμο από το **“ΣΑΝ ΣΗΜΕΡΑ“**:

Ο Ισπανικός Εμφύλιος Πόλεμος ξεκίνησε στις 17 Ιουλίου 1936 με την εξέγερση του στρατού και ολοκληρώθηκε την 1η Απριλίου 1939 με την ήττα των αριστερών και

φιλελεύθερων δυνάμεων που κατείχαν την εξουσία και τη νίκη των εθνικιστών του στρατηγού Φρανθίσκο Φράνκο, που επέβαλε δικτατορία.
Στις αρχές της δεκαετίας του ’30 η πολιτική ζωή στην Ισπανία είχε πολωθεί επικίνδυνα ανάμεσα στην αριστερά και τη δεξιά. Η Μοναρχία είχε καταργηθεί και η αριστερά διεκδικούσε την αναδιανομή της γης, την αυτονομία των περιοχών που συνιστούσαν την Ισπανία (Καταλονία, Βασκωνία κλπ) και τον περιορισμό της δύναμης της πανίσχυρης Καθολικής Εκκλησίας.
Το 1936 η Αριστερά, αλλά και δυνάμεις από τον κεντρώο χώρο, συνασπίσθηκαν και ανέβηκαν στην εξουσία. Η κεντροαριστερή κυβέρνηση της χώρας υπονομεύθηκε, τόσο από τους αναρχικούς, που αποτελούσαν πιο σημαντική δύναμη από τους κομμουνιστές, όσο και από τους ακροδεξιούς φαλαγγίτες και τους καρλιστές (φιλοβασιλικούς).
Οι εκατέρωθεν αιματηρές αψιμαχίες δεν άργησαν να προκαλέσουν την εξέγερση του στρατού, που στασίασε πρώτα στο Μαρόκο και τις άλλες αποικίες της Ισπανίας και στη συνέχεια στο εσωτερικό της χώρας. Ιδίως οι νεαροί αξιωματικοί, στους οποίους στηρίχθηκε ο Φράνκο, πίστευαν ότι η Ισπανία ήταν υπό «ερυθρά απειλή» και ότι έπρεπε πάση θυσία να υπερασπίσουν τον χριστιανικό πολιτισμό. Η δια των όπλων αντιπαράθεση ανάμεσα στις δύο «Ισπανίες» ήταν γεγονός.
Από τη μία πλευρά ήταν οι «Δημοκράτες». Στις τάξεις τους συνυπήρχαν φιλελεύθεροι αστοί, σοσιαλιστές, αναρχικοί (CNT, FAI), τροτσκιστές (POUM) και το μικρό, αλλά ιδιαίτερα δραστήριο Κομμουνιστικό Κόμμα, που εκείνη την εποχή δεν θα μπορούσε παρά να είναι φιλοσοβιετικό. Η ετερόκλητη αυτή συμμαχία διακρινόταν για τα αντικληρικαλιστικά πιστεύω και διατηρούσε τη μεγαλύτερη δύναμή της στις πόλεις. Στο πλευρό της στάθηκε η συντηρητική Βασκωνία (Χώρα των Βάσκων), που διεκδικούσε, όπως και η Καταλονία, μεγαλύτερη αυτονομία από την κυβέρνηση της Μαδρίτης.
Από την άλλη πλευρά, οι Εθνικιστές εκπροσωπούσαν τους δεξιούς, τους ακροδεξιούς και τους φιλοβασιλικούς, ενώ αντλούσαν τη δύναμή τους από τους αγρότες, την πλουτοκρατία της Ισπανίας και την Καθολική Ισπανία. Σε αντίθεση με τους Δημοκρατικούς, επιδίωκαν ένα συγκεντρωτικό κράτος και αντιτίθεντο στις αυτονομιστικές τάσεις της Βασκωνίας και της Καταλονίας.

Οι δυνάμεις του Φράνκο είχαν σχεδόν από την αρχή την υποστήριξη της φασιστικής Ιταλίας και της ναζιστικής Γερμανίας, με έμψυχο και άψυχο υλικό.
Η Γαλλία βοήθησε στην αρχή τη νόμιμη κυβέρνηση της Μαδρίτης, ενώ σταθεροί σύμμαχοί της παρέμειναν η Σοβιετική Ένωση και το Μεξικό. Οι περισσότερες δημοκρατικές χώρες της Δύσης κράτησαν επισήμως ουδέτερη στάση.

Ο πόλεμος στα τρία χρόνια που διήρκεσε ήταν άγριος και ανελέητος, όπως κάθε εμφύλιος. Ωμότητες διαπράχθηκαν και από τις δύο πλευρές, αλλά τα θύματα ήσαν σαφώς

περισσότερα από την πλευρά των Δημοκρατικών. Ο συνολικός αριθμός των θυμάτων του Ισπανικού Εμφυλίου δεν είναι μέχρι σήμερα εξακριβωμένος. Οι νεκροί υπολογίζονται από 300.000 ως 1.000.000.

Οι Δημοκρατικοί στην επίθεση των δυνάμεων του Φράνκο απάντησαν με επιθέσεις εναντίον της Καθολικής Εκκλησίας, που θεωρούσαν καταπιεστικό θεσμό και υποστηρικτή του παλαιού καθεστώς. Υπήρξαν σφαγές του κλήρου και εκτεταμένες πυρπολήσεις ναών και μοναστηριών. 12 επίσκοποι, 283 καλόγριες, 2.365 μοναχοί και 4.184 ιερείς υπολογίζεται ότι σκοτώθηκαν από τους Δημοκρατικούς κατά τη διάρκεια του Εμφύλιου.

Οι Εθνικιστές, από την πλευρά τους, προέβησαν σε μαζικές εκκαθαρίσεις αντιπάλων τους και διαφωνούντων, δρόμο με δρόμο, πόρτα με πόρτα, εκμισθώνοντας συχνά τις υπηρεσίες ανθρώπων του υποκόσμου. Πιο γνωστό θύμα τους, ο διάσημος θεατρικός συγγραφέας και ποιητής Φεντερίκο Γκαρθία Λόρκα. Οι εθνικιστές του Φράνκο είχαν στη διάθεσή τους υπέρτερο αριθμό και ποιότητα οπλισμού. Πραγματοποίησαν εκτεταμένους βομβαρδισμούς με αεροπλάνα, που έθεσαν στη διάθεσή τους ο Χίτλερ και ο Μουσολίνι. Ο βομβαρδισμός της βασκικής πόλης Γκερνίκα (Γκουέρνικα), έμεινε στην ιστορία, χάρις στον περίφημο πίνακα του Πάμπλο Πικάσο, που αποτύπωσε μοναδικά τη φρίκη του πολέμου.
Ο Ισπανικός Εμφύλιος ξεπέρασε τα σύνορα της χώρας και προκάλεσε κύμα συμπάθειας και ενεργού συμπαράστασης από χιλιάδες αντιφασίστες σε όλο τον κόσμο, που έσπευσαν να ενταχθούν στις κομμουνιστικής εμπνεύσεως «Διεθνείς Ταξιαρχίες». Περίπου 50.000 έλαβαν μέρος στις επιχειρήσεις στο πλευρό των Δημοκρατικών και 10.000 από αυτούς δεν επέστρεψαν ποτέ στις χώρες τους. **Ανάμεσά τους και πολλοί Έλληνες, γύρω στους 300, παρότι τη χώρα μας κυβερνούσε το φασίζον καθεστώς της 4ης Αυγούστου.**

Ο δικτάτωρ Ιωάννης Μεταξάς, παρά την ιδεολογική του συγγένεια με τον Φράνκο, δεν δίστασε να πουλήσει πολεμοφόδια στους Δημοκρατικούς, σε μια εποχή που η χώρα μας είχε ανάγκη το ξένο συνάλλαγμα. Τη «δουλειά» ανέλαβε να διεκπεραιώσει ο πανέξυπνος επιχειρηματίας Μποδοσάκης (Πρόδρομος Αθανασιάδης) με την «Ελληνική Εταιρία Πυριτιδοποιείου και Καλυκοποιείου».
Η ετερόκλητη σύνθεση των Δημοκρατικών και η αλληλοϋπονόμευση στο εσωτερικό τους συνέτειναν στην κατάρρευση της κυβέρνησή τους. Με την κατάληψη της Βαρκελώνης (26 Ιανουαρίου 1939) και της Μαδρίτης (28 Μαρτίου 1939), ο ισπανικός εμφύλιος έλαβε και τυπικά τέλος την 1η Απριλίου 1939. Ο Φράνκο ήταν, πλέον, ο κυρίαρχος του παιχνιδιού. Επέβαλε μία στυγνή και φασίζουσα δικτατορία, η οποία κατέρρευσε με τον θάνατό του το 1975, οπότε η Ισπανία ανέπνευσε ξανά τον αέρα της Δημοκρατίας.

Προτεινόμενη Βιβλιογραφία
Τζορτζ Οργουελ: *«Φόρος τιμής στην Καταλωνία»* (εκδ. «Ελεύθερος Τύπος»)

Ερνεστ Χέμινγουέϊ: *«Για ποιόν χτυπά η καμπάνα»* (εκδ. Καστανιώτη)
Θανάσης Σφήκας: *«Η Ελλάδα και ο ισπανικός εμφύλιος πόλεμος»* (εκδ. «Στάχυ»)
Παντελής Καρύκας: *«Ισπανικός Εμφύλιος Πόλεμος»* (εκδ. «Επικοινωνίες»)

Ο Ισπανικός Εμφύλιος Πόλεμος

Ο Ισπανικός Εμφύλιος Πόλεμος ξεκίνησε στις 17 Ιουλίου 1936 με την εξέγερση του στρατού και ολοκληρώθηκε την 1η Απριλίου 1939 με την ήττα των αριστερών και φιλελεύθερων δυνάμεων που κατείχαν την εξουσία και τη νίκη των εθνικιστών του στρατηγού Φρανθίσκο Φράνκο, που επέβαλε δικτατορία.

Στις αρχές της δεκαετίας του '30 η πολιτική ζωή στην Ισπανία είχε πολωθεί επικίνδυνα ανάμεσα στην αριστερά και τη δεξιά. Η Μοναρχία είχε καταργηθεί και η αριστερά διεκδικούσε την αναδιανομή της γης, την αυτονομία των περιοχών που συνιστούσαν την Ισπανία (Καταλονία, Βασκωνία κλπ) και τον περιορισμό της δύναμης της πανίσχυρης Καθολικής Εκκλησίας.

Το 1936 η Αριστερά, αλλά και δυνάμεις από τον κεντρώο χώρο, συνασπίσθηκαν και ανέβηκαν στην εξουσία. Η κεντροαριστερή κυβέρνηση της χώρας υπονομεύθηκε, τόσο από τους αναρχικούς, που αποτελούσαν πιο σημαντική δύναμη από τους κομμουνιστές, όσο και από τους ακροδεξιούς φαλαγγίτες και τους καρλιστές (φιλοβασιλικούς).

Οι εκατέρωθεν αιματηρές αψιμαχίες δεν άργησαν να προκαλέσουν την εξέγερση του στρατού, που στασίασε πρώτα στο Μαρόκο και τις άλλες αποικίες της Ισπανίας και στη συνέχεια στο εσωτερικό της χώρας. Ιδίως οι νεαροί αξιωματικοί, στους οποίους στηρίχθηκε ο Φράνκο, πίστευαν ότι η Ισπανία ήταν υπό «ερυθρά απειλή» και ότι έπρεπε πάση θυσία να υπερασπίσουν τον χριστιανικό πολιτισμό. Η δια των όπλων αντιπαράθεση ανάμεσα στις δύο «Ισπανίες» ήταν γεγονός.

Από τη μία πλευρά ήταν οι «Δημοκράτες». Στις τάξεις τους συνυπήρχαν φιλελεύθεροι αστοί, σοσιαλιστές, αναρχικοί (CNT, FAI), τροτσκιστές (POUM) και το μικρό, αλλά ιδιαίτερα δραστήριο Κομμουνιστικό Κόμμα, που εκείνη την εποχή δεν θα μπορούσε παρά να είναι φιλοσοβιετικό. Η ετερόκλητη αυτή συμμαχία διακρινόταν για τα αντικληρικαλιστικά πιστεύω και διατηρούσε τη μεγαλύτερη δύναμή της στις πόλεις. Στο πλευρό της στάθηκε η συντηρητική Βασκωνία (Χώρα των Βάσκων), που διεκδικούσε, όπως και η Καταλονία, μεγαλύτερη αυτονομία από την κυβέρνηση της Μαδρίτης.

Από την άλλη πλευρά, οι Εθνικιστές εκπροσωπούσαν τους δεξιούς, τους ακροδεξιούς και τους φιλοβασιλικούς, ενώ αντλούσαν τη δύναμή τους από τους αγρότες, την πλουτοκρατία της Ισπανίας και την Καθολική Ισπανία. Σε αντίθεση με τους
αυτονομιστικές τάσεις της Βασκωνίας και της Καταλονίας.

Οι δυνάμεις του Φράνκο είχαν σχεδόν από την αρχή την υποστήριξη της φασιστικής Ιταλίας και της ναζιστικής Γερμανίας, με έμψυχο και άψυχο υλικό. Η Γαλλία βοήθησε στην αρχή τη νόμιμη κυβέρνηση της Μαδρίτης, ενώ σταθεροί σύμμαχοί της παρέμειναν η Σοβιετική Ένωση και το Μεξικό. Οι περισσότερες δημοκρατικές χώρες της Δύσης κράτησαν επισήμως ουδέτερη στάση.

Ο πόλεμος στα τρία χρόνια που διήρκεσε ήταν άγριος και ανελέητος, όπως κάθε εμφύλιος. Ωμότητες διαπράχθηκαν και από τις δύο πλευρές, αλλά τα θύματα ήσαν σαφώς περισσότερα από την πλευρά των Δημοκρατικών. Ο συνολικός αριθμός των θυμάτων του Ισπανικού Εμφυλίου δεν είναι μέχρι σήμερα εξακριβωμένος. Οι νεκροί υπολογίζονται από 300.000 ως 1.000.000.

Οι Δημοκρατικοί στην επίθεση των δυνάμεων του Φράνκο απάντησαν με επιθέσεις εναντίον της Καθολικής Εκκλησίας, που θεωρούσαν καταπιεστικό θεσμό και υποστηρικτή του παλαιού καθεστώς. Υπήρξαν σφαγές του κλήρου και εκτεταμένες πυρπολήσεις ναών και μοναστηριών. 12 επίσκοποι, 283 καλόγριες, 2.365 μοναχοί και 4.184 ιερείς υπολογίζεται ότι σκοτώθηκαν από τους Δημοκρατικούς κατά τη διάρκεια του Εμφύλιου.

Οι Εθνικιστές, από την πλευρά τους, προέβησαν σε μαζικές εκκαθαρίσεις αντιπάλων τους και διαφωνούντων, δρόμο με δρόμο, πόρτα με πόρτα, εκμισθώνοντας συχνά τις υπηρεσίες ανθρώπων του υποκόσμου. Πιο γνωστό θύμα τους, ο διάσημος θεατρικός συγγραφέας και ποιητής Φεντερίκο Γκαρθία Λόρκα. Οι εθνικιστές του Φράνκο είχαν στη διάθεσή τους υπέρτερο αριθμό και ποιότητα οπλισμού. Πραγματοποίησαν εκτεταμένους βομβαρδισμούς με αεροπλάνα, που έθεσαν στη διάθεσή τους ο Χίτλερ και ο Μουσολίνι. Ο βομβαρδισμός της βασκικής πόλης Γκερνίκα (Γκουέρνικα), έμεινε στην ιστορία, χάρις στον περίφημο πίνακα του Πάμπλο Πικάσο, που αποτύπωσε μοναδικά τη φρίκη του πολέμου.

Ο Ισπανικός Εμφύλιος ξεπέρασε τα σύνορα της χώρας και προκάλεσε κύμα συμπάθειας και ενεργού συμπαράστασης από χιλιάδες αντιφασίστες σε όλο τον κόσμο, που έσπευσαν να ενταχθούν στις κομμουνιστικής εμπνεύσεως «Διεθνείς Ταξιαρχίες». Περίπου 50.000 έλαβαν μέρος στις επιχειρήσεις στο πλευρό των Δημοκρατικών και 10.000 από αυτούς δεν επέστρεψαν ποτέ στις χώρες τους. Ανάμεσά τους και πολλοί Έλληνες, γύρω στους 300, παρότι τη χώρα μας κυβερνούσε το φασίζον καθεστώς της 4ης Αυγούστου.

Ο δικτάτωρ Ιωάννης Μεταξάς, παρά την ιδεολογική του συγγένεια με τον Φράνκο, δεν δίστασε να πουλήσει πολεμοφόδια στους Δημοκρατικούς, σε μια εποχή που η χώρα μας είχε ανάγκη το ξένο συνάλλαγμα. Τη «δουλειά» ανέλαβε να διεκπεραιώσει ο πανέξυπνος επιχειρηματίας Μποδοσάκης (Πρόδρομος Αθανασιάδης) με την «Ελληνική Εταιρία Πυριτιδοποιείου και Καλυκοποιείου».

Η ετερόκλητη σύνθεση των Δημοκρατικών και η αλληλοϋπονόμευση στο εσωτερικό τους συνέτειναν στην κατάρρευση της κυβέρνησή τους. Με την κατάληψη της Βαρκελώνης (26 Ιανουαρίου 1939) και της Μαδρίτης (28 Μαρτίου 1939), ο ισπανικός εμφύλιος έλαβε και τυπικά τέλος την 1η Απριλίου 1939. Ο Φράνκο ήταν, πλέον, ο κυρίαρχος του παιχνιδιού. Επέβαλε μία στυγνή και φασίζουσα δικτατορία, η οποία κατέρρευσε με τον θάνατό του το 1975, οπότε η Ισπανία ανέπνευσε ξανά τον αέρα της Δημοκρατίας.

Προτεινόμενη βιβλιογραφία

- Τζορτζ Όργουελ: «Φόρος τιμής στην Καταλωνία» (εκδ. «Ελεύθερος Τύπος»)
- Ερνεστ Χέμινγουέϊ: «Για ποιόν χτυπά η καμπάνα» (εκδ. Καστανιώτη)
- Θανάσης Σφήκας: «Η Ελλάδα και ο ισπανικός εμφύλιος πόλεμος» (εκδ. «Στάχυ»)
- Παντελής Καρύκας: «Ισπανικός Εμφύλιος Πόλεμος» (εκδ. «Επικοινωνίες»)
- Άντονι Μπίβορ: «Ισπανικός Εμφύλιος Πόλεμος»

Ο ίδιος, μάλιστα, ο Μεταξάς στο «Τετράδιο των σκέψεων», που κρατούσε παράλληλα με το ημερολόγιό του, στις 6/5/1940 έγραφε: *«Είναι φυσικό,* ***κράτη παραθαλάσσια σαν εμάς***

να είμεθα φιλικά με τους Αγγλους *και κράτη μεσόγεια σαν τη Βουλγαρία, με τους Γερμανούς. Η διαφορά των πολιτευμάτων δεν παίζει ρόλο, γιατί και το Αγγλικό το δρόμο μας θα ακολουθήση. Γι' αυτό είναι τραγική η θέσις της Ιταλίας… Και η Ιταλία στο βάθος, τη φιλία προς την Αγγλία ζητά. Μόνο που αυτή ακολουθεί το δρόμο του μεγάλου, ενώ εμείς είμαστε μικροί»* **(Ι. Μεταξά: «Το προσωπικό του ημερολόγιο», τόμος Δ', σελ. 467).** Ακόμη πιο σαφής ήταν ο Μεταξάς όταν εξηγούσε τη θέση της Ελλάδας απέναντι στην Αγγλία – και σ' ό,τι αφορούσε την περιβόητη ουδετερότητα – μιλώντας στις αρχές Μάη του '40 με το Βρετανό δημοσιογράφο Αρθουρ Μάρτον και ενώ ήδη η Γερμανία είχε εξαπολύσει τον πόλεμο: ***«Είμεθα ουδέτεροι εφ' όσον χρόνον η Αγγλία θέλει να είμεθα ουδέτεροι. Τίποτε δεν κάνομε χωρίς συνεννόησιν με την Αγγλία και, τις περισσότερες φορές, ό,τι κάνομε γίνεται κατά σύστασιν ή παράκλησιν της Αγγλίας. Η Ελλάς είναι ζωτικό τμήμα της αγγλικής αυτοκρατορικής αμύνης»*** **(«Τα μυστικά αρχεία του Φόρεϊν Οφις», εκδόσεις «Πάπυρος», σελ. 76).**

Επίσης, στις 3 Μαρτίου του 1934, μιλώντας στο Συμβούλιο των πολιτικών αρχηγών, έλεγε: *«Αν και είναι βεβαίως παράτολμον εις την πολιτική να δημιουργή κανείς δόγματα,* ***η Ελλάς δύναται να θέση ως δόγμα πολιτικόν ότι εν ουδεμία περιπτώσει δύναται να ευρεθή εις στρατόπεδον αντίθετον εκείνου εις το οποίον θα ευρίσκετο η Αγγλία. Δυνάμεθα τούτο να το θεωρήσωμεν ως δόγμα. Εγώ τουλάχιστον το ασπάζομαι»*** **(Ιωάννου Μεταξά «Ημερολόγιο», εκδόσεις «Γκοβόστης», τόμος Δ', σελ. 77).**